

של סרוסי — ניסים סרוסי, המדבר על עצמו בגוף שלישי.

„נשבר לי להילחם באפלייה ברדיו וב־עיתונות בארץ“ הוא אומר במריחות. „אף פעם לא הוזמנתי להופיע בטלוויזיה הישראלית. סרוסי לא פוטוגני, אמרו לי. מעולם לא זכיתי להגיע לחמשת המקומות הראשונים, בשום מצעד־פזמונים, סרוסי לא רמה בשבלם. אף פעם לא הופעתי בשום תוכנית רישמית של רשות־השדור. בשום תוכנית של חגי־ישראל. אמנים רבים יוצאים להופעות בעולם מטעם מיש־רד־התיירות, או הסוכנות, את סרוסי אף פעם לא הזמינו. הם אמרו שסרוסי לא מיי־צג את ישראל, בזמן שמכרתי רבבות תק־ליטים יותר מכל זמר ישראלי אחר. כש־רציתי להופיע בבניין־האומה, שכרתי ב־עצמי את האולם ושילמתי במיטב כספי.“ לפני זמן קצר, כמעט שנה אחרי שהגיע לפאריס, הופיע סרוסי באחד האולמות החשובים ביותר בבירת צרפת, הפאלה דה קונגרס, בקונצרט־יחיד. גם עבור שכי־רת האולם הזה להופעתו שילם כסף רב. והוא מספר: „אני יודע שלקחתי על עצמי ריזיקו ענקי כשעזבתי הכל, אבל היו לי סיבות טובות להאמין. ראשית, אני יכול לומר על עצמי, שאני זמר טוב מאד, ומי שחושב אחרת לא מעניין אותי. אני הולך בשיטת קסיוס קליי — אני הכי גדול בעולם! שנית, אני שר בעשר שפות, ושלישית, למה לעזאזל לא לנסות?“

גם הפעם היה לסרוסי האומץ לעשות דבר שנמרים אחרים אינם מעזים לעשו־תו: לקחת את הגיטרה, התקליטים ו־קטעי־העיתונות, לטוס לארץ זרה, להתד־ייצב ולומר „אני פה. אולי אתם צריכים זמר?“

בעיצומם של קשיי הקליטה בארץ החי־דשה עבר סרוסי משבר נוסף. רעייתו הי־צעירה, אתי, זנחה אותו ותורה ארצה דו־קא כשהוא היה זקוק לאדם קרוב יותר מכל. „כשיצאנו מהארץ, היה ברור לה שאני יוצא לעבודה ולא לפיקניק“, מספר ניסים בצער. „אבל כבר בשבועיים הרא־שונים שלנו כאן היא רצתה לחזור. אחר־כך היא נסעה ארצה לחתונה של אחיה, ושכחה בכלל שיש לה בעל. היא נסעה לאילת, נשארה אצל ההורים שלה ולא

„אני בפאריס בגלל-לונדון“

הנל לבד הוא המוטו המנחה את סרוסי, המלחין את מרבית שיריו בעצמו. „פה אף אחד לא מלכלך בגלל דברים שלא קשורים למיקצוע.“ הוא אומר. „פה שומעים רק את השיר, ושמים לב להופעה. אבל חברים מישראל מנסים לשים לי רגל ומפיצים עלי שמועות.“ מימין: סרוסי מצלם מעריצה.

נתנה לי שום סימן־חיים. במכתב או ב־טלפון. כשרציתי מה המצב, שלחתי לה מכתב־אזהרה, שאם היא לא תחזור אלי תוך שבוע אבין שהיא רוצה להתגרש. „היא לא חזרה, וכתבה לי שאם אני רוצה להתגרש, אני יכול לפתוח תיק גי־רושין בפאריס. בעצם אני יכול אולי לה־בין אותה. כאן היא מצאה את עצמה בפעם הראשונה לבד, בלי הורים, בלי חברות, בלי מעריצים, רק איתי, ואו הסי־תבר שאנחנו בכלל לא על אותו הגל. „היא מעולם לא ידעה מה היא רוצה בחיים, כל יום שגתה את דעתה. אחרי שהיא ליכלכה עלי בעיתון בארץ היא רצתה לחזור לפאריס, אבל אז אני לא (המשך בעמוד 42)

ישראלי המבקר בימים אלה בפאריס, לא יתקשה לזהות את דיוקנו של ניסים סרוסי הנשקף ממודעות־הענק המסכות את כותלי העיר, ובמיוחד ב־רבעי הקהילה היהודית. נראה בעליל ש־סרוסי החליט גם הפעם לעשות זאת ב־שיטת עשה־זאת־בעצמך, והשאלה ששוא־לים היום הכל היא, האם הוא יצליח בכך גם בגיוגלל הבידור הצרפתי. לאדם אחד, לפחות, יש תשובה ודאית: „זה יקח לו קצת יותר זמן, אבל הוא יעשה את זה כמו שהוא עשה את זה בארץ.“ הדובר הוא כמו־כן האיש המאמין ביותר ביכולתו

